

Kotomaan katsaus

Kello on seitsemää minuuttia vaille puolenyön, ja maa on roudassa. Halla kulkee pitkin Kyrönjokivartta ja koskettaa viimeisiä omenoita puiden latvoissa. Elsa-kissa on rakentanut pienlehdistä itselleen pesän, ja tuhisee loukkaantuneena, kun hivutan niitä sen alta. On aika punnita omakustanteet, ja olla tyytyväinen, että niitä ilmestyy. Tämä on se kenttä, jolla sarjakuvaa luontevimmin kehitetään ja uudistetaan.

Arvosteltavaa saa edelleen lähettää osoitteeseen: Kivi Larmola, Tuulivuorentie 4, 6140 O Ylistaro. Haukut ynnä kehut sähköpostilla: kivi@kaapeli.fi

Jyrki Nissinen: Vainajan velat 3

Vieremäntie 10, 74200 Vieremä
tunteiden_tulkki@hotmail.com

Koko lailla mainiota nonsensea esimerkiksi ravintolailan kylkiäisiksi. Näitä tekee mieli siteerata seurueelle ja sitten ihmetellä, kun muut eivät näe tarinoissa kerrottuna mitään hauskaa. Ei mitään elämää suurempaa, mutta mukavaa ajanvietettä juohevasti kerrottuna.

Eri tekijöitä: Pienlehti Comics

Miikka Mattheiszen
Lönholmintie 26, 01150 Söderkulla
miikka_mattheiszen@hotmail.com

Aura Ijäksen Kummitustarinan ensimmäinen osa on oikein hyvä (missä mahtaa jatko ilmestyä?), ja Pauli Hirtolahden Baxeman Marsin kamaralla samaa riemastuttavaa pöljäilyä kuin taannoinen Baxeman Grölandissa (sic., arvio Infossa 3/2001). Muuten paketti jää valitettavan ohueksi, eikä tekijöiden nimien unohtaminen lopuista sarjoista ilahduta. Skarppausta ensi kerraksi pyydän.

Jasper Mäkinen: Piimä 1

jaspe@luukku.com

Tämä saa hämmennyksen valtaan. Huomaan nauravani, enkä tiedä miksi. Tarinat ovat luvalla sanoen heppoisia, eikä niiden piirtämiseen ole varmaan kulunut kauempaa kuin lehden lukemiseen. Välillä samoihin kupliin on tekstattu päällekkäin kaksi eri sisältöä, välillä kieli vaihtuu ja oikeinkirjoitus on koko ajan mitä sattuu – mutta jotenkin tästä paistaa sellainen lehden tekemisen vimma, minkä kanssa järjellä ei ole mitään tekemistä.

Mace & Vezcu: Violence Man

sirkkelilehti@hotmail.com

Värikannet ja korkeatasoinen piirrosjälki sekä kevyesti Egmont-tasoinen huumori – minkä ihmeen vuoksi tämä on pienlehti? Luulisi, että tälle on yleisöä luokkahuoneiden täydeltä. Tämän tason supersankarihupailuilla uskoisi parin piirtäjän elävänkin, vaikkei markkinoita vietäisi kotimaata kauemmas. Ammattitaitoisesti tehty pikkulehti koulupojalle meissä, kuka sen itsestään tunnustaakin. Minä tunnustan.

Eri tekijöitä: Shock 4, Shock 5

Hannu Kesola
Vesilahdentie 625, 37470 Vesilahti
kespa@jippii.fi

Huomattavan tuottelias Kesola joukkueineen on sitten viime näkemän kerännyt lisää milleriläisiä kliseitä

ammusvarastoihinsa. Ruutusommittelu on paikoin jopa huomattavan hyvää, mutta kiire tuntuu tarinoissa pahasti, piirtäjästä riippumatta. Toivoisin ainakin juonien laajenevan Marvel-kierrätyksen ulkopuolelle, vaikka Shock ei lajityypissään huono esimerkki olekaan. Nyt Jyrki Nissisen naivistinen Shock ja nahkamankeli oli yllättävässä yhdistelmässään lehtien hauskinda antia.

Aura Ijäs: Yksisilmäinen tonttu ja muita tarinoita

Ikaros/Jyrki Ijäs
Tehtaankatu 25 B 31, 00150 Helsinki

Vaikka tarinat periaatteessa seuraavat kansansadun kaavaa, on mukana aina jokin pieni käänne, joka saa ne heräämään henkiin, olemaan enemmän kuin pelkän kertomaperinteen uudelleenlämmitystä. Graafinen asukin on laajentunut puhtaasta mangasta monimuotoisempaan kertontaan, vaikka japanilaisen kuvakerronnan ikonit toki ovat yhä paikoillaan. Kriittikinä voisi sanoa, että tarinat jäävät hieman kesken. Jutut loppuvat heti kun juoni on

© J.P. Ahonen

© Jyrki Nissinen

saatu kerrotuksi – pidempäänkin niiden parissa viihtyisi. Erityisesti tämä jää vaivaamaan Lohikäärmeensurmaajassa ja lopun Tiuku-tarinoissa. Aivan valmista tavaraa silti isompienkin kustantajien tarta, niin meillä kuin muualla (vihjel vihjel), kunhan kerronnan hienoisen särmättömyyden hyväksyy. Piirre tosin kuuluu lajityyppiin, eikä sitä katsota viaksi.

Tarmo Pyykkönen: Joutoaikojen harhat

Lauklähteenkatu 6 C 85, 20740 Turku

Tämä on ilmeisesti kokoelma sarjoja hyvinkin pitkältä ajalta. Jotkut tarinoista ovat valmiita, toiset eivät niinkään. Piirrostyylillä heittelehtii pelkistetyn sujuvasta hajanaisesta pienlehtitasoon. Vaikutteita on niin Erkki Tantulta kuin Hergeltä – oikeastaan on vaikea sanoa, mistä ei olisi otettu suorina lainoja. Kyllä nämä ansaitsevat luetuksi tulemisen, vaikka jälki ei aina niin huoliteltua olikaan.

Eri tekijöitä: Super Esteban ja muita seikkailuja

www.kingnosmo.com

Tämä on yhtä juhlaa! Pöljäilyä, tottakai, mutta oivaltavaa ja riemukasta, äärimmäisen vähäeleistä absurdia hauskaa. Vuoden pienlehti -kilpailun kolmas sija tuli ansiosta. Kasper Strömmanin Super Esteban – sankari joka loistaa poissaolollaan, hillitön Taikina-Jim vs. Muffinssi-mies ja minimalistisin helmi Taistelevat metsot todistavat hyvän oivallisuuden voimaa. Samuli Lahtisen Rituaalini kertoo, minkä Lepakkomiehen kumipuvusta jo tiesimmekin, ja Jussi Salakan Salakakka-mies on liioitellussa tyhmyydessään kerrassaan hauska. Matias Teittisen Sepur Girls todistaa jälleen kerran, että vitsin kertomisen salaisuus on ajoitus, ei jutun hauskuus. Hyvyyteen ei tarvita suuria,

joskus kaikki palaset vain lokahtavat kohdalleen. Ehdottomasti tutustumisen arvoinen.

Eri tekijöitä: 66:25

juahonen@urova.fi

Nimen pitäisi olla 66 astetta : 25 astetta, mutta en löydä tietokoneesta asteenmerkkiä. Tarkoittaisiko Rovaniemen sijaintia kartalla? No, lehti on jokatapauksessa aavistuksen epätasainen mutta parhaimmillaan todella hyvä. Kukka-Maria Kiurun Täyttää elämää oli sympaattinen kuin mikä ja JP Ahosen (ja kumppanien) Starmonni aivan hillitön – kyljet repee! Heli Hirttiön ja Teemu Matinlaurin jälki on myös hienoa. Suositeltava hankinta.

Anna af Hällström: Oxfordin messias (Pikkupulu 1)

Tuisku Honkanen: Minä olen hyvin pitkä (Pikkupulu 2)

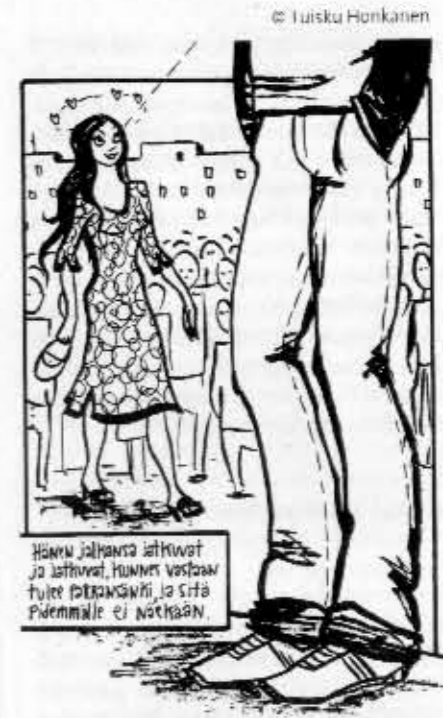
Sarjakuvayhdistys Asema
PL1371, 00101 Helsinki
asemacomics@hotmail.com

Af Hällströmin jälki on graafisesti komeaa, ja paikallisuuden tuntu tulee hyvin esiin. Kuvat jäävät kuitenkin paikoin melkoisen jäykiksi, eikä tarina oikein kannu. On kuin lukisi lyhytelokuvan storyboardia. Taustamusikkia tarvittaisiin (muutenkin kuin ajatuksen tasolla), jotta loppu avautuisi tarkoitustasi.

Honkasen jälki puolestaan ei ole mitenkään liian siloiteltua, mutta toimivaa kyllä. Oivalluksia löytyy sen verran, että kokonaisuutta on selvästi mietitty. Päätelyketju saa nauramaan muutamaankin otteeseen, eikä ylimääräistä lopun loppua oikeastaan tarvittaisi.

Hyvä alku Aseman kutoskokoisten pikkulipareiden sarjalle.

© Sami Vähäaho & Hans Nissen

Markus Tuppurainen: Elämän kolhuja

mtuppurainen@hotmail.com

Tuppurainen on piirtäjänä luotettava ammattilainen, ja kahdeksansivuuisessa seiskakoon lipareissa on sisältöä hyvinkin neljää tarinasivuun enemmän. Lapsena asioiden mittakaava on toinen kuin aikuisena. Tuppurainen kuvaa huomionsa kauniisti ja vähin elein.

Samu Vähäaho & Hans Nissen: Tourette 2

Hans Nissen
Karjalankatu 9 as. 5, 15140 Lahti

Yksinäisyys on pelottava olotila. Kynsipäivä ei proosana mitenkään häviä maailmankuuluille, kaunokirjallisesti merkittäviksi tunnustetuille, inhoreaktiotakin hakeville yksinäisyydenkuvauksille, mutta kuvat jäävät hieman lapsipuolen asemaan – niin komeaa kuin varhaisesta neuvostotaiteesta ja Mark Beyeristä ponnistava raapejälki onkin. Taidetta? Kyllä. Avunhuuto? Ehkä sitäkin, mutta ennen kaikkea aivan selkeästi luettava eheä kokonaisuus ilman päälleliimattua vaikeaselkoisuutta. 4 euron hinta? Pienessä työssä on paljon sisältöä.

Eri tekijöitä: Omia juttuja

T. Musturi
Hyytiäläntie 9, 35500, Korkeakoski

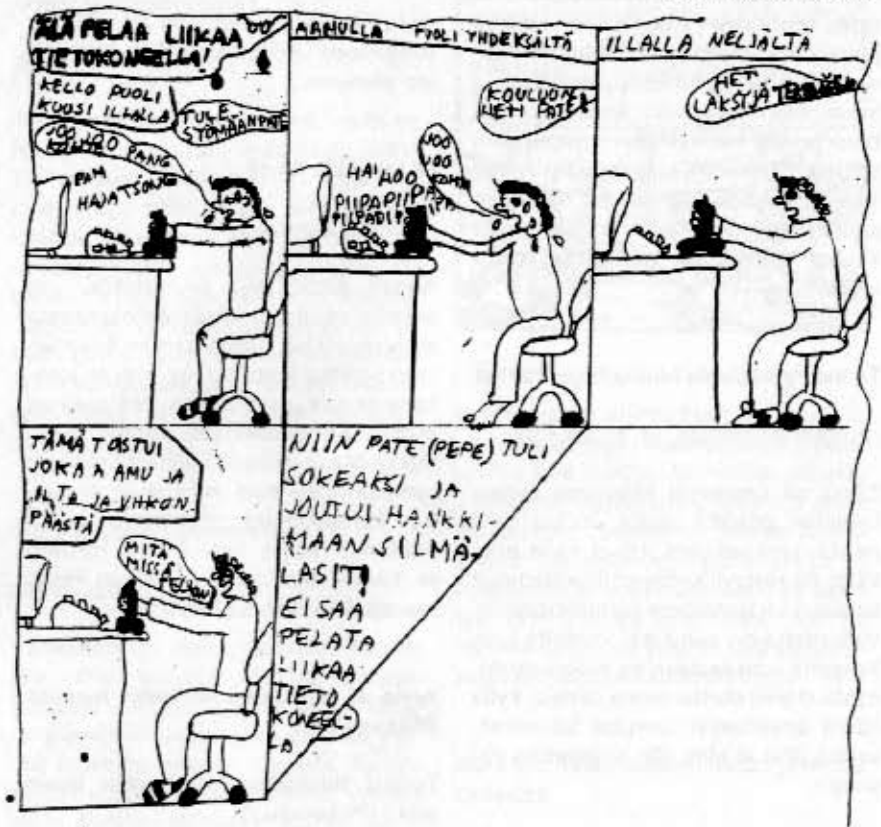
Piirsivätkö sarjakuvapiirtäjät jo lapsena paremmin? Ehkä. Oliko heillä parempia tarinoita? Ehkä. Ainakin kaikilla oli tarve

kertoa tarinoita, ja sarjakuvien kieli ja tekniikka ovat selvästi olleet tuttuja ja läheisiä jo alle kymmenen vuoden iässä. En vielä usko, ettei Picasso-museon "lapsuudentöitä" olisi oikeasti tehty monta vuotta myöhemmin. Tässä sen sijaan on kiitettävästi vältetty mokoma historian tehtailu. Tommi Musturin, Terhi Ekebomin, Vilja Takalon, Anu Kyläsen, Kari Sihvosen, Jarno Latva-Nikkolan, Inari Kyläsen, Reima Mäkisen ja Roope Erosen lapsuudentyöt ovat juuri, mitä sanovatkin olevansa. Lapsuudentöitä ja siis arvokasta luettavaa.

Herkko Eskelinen: Nimetön

herkko@nakki.org

Eskelisen hämmästyttävällä tavalla pakastekuivatun näköiset hahmot laukovat rimalanituksia, minkä jaksavat. Tasaista ja tuttua laatua, itse asiassa jopa aika hyvä sarjassaan.

Sarjisautomaatin pikku ihmeet

Sarjisautomaatti sijaitsee Mbarissa, Lasipalatsissa keskellä Helsinkiä (Mannerheimintie 22-24, avoinna Ma-Ti 11-24, Ke-La 11-02, Su 16-24).

Fabrizio Scarpati: Kummallisia juttuja

Scarpati on onnistunut pakkamaan savukerasiaa pienempään vihkoseen 12 sanomalehtitasoista strippiä, jotka käsittelevät huumorin varjolla hyvinkin vaikeita yhteiskunnallisia ongelmia. Selkeä piirrosjälki kestää mainiosti pienentämisen.

Kasper Strömman: Bitesized fairytale

Mainiota tarinankuljetusta niin vähillä eleillä kuin mahdollista. Eipä ihme, että vuoden pienlehtikisan toinen sija irtosi. Möhkönoloisten hahmojen asennot kuvaavat laajan kirjon mielentiloja.

Jussi Salakka: Otto N:o 3

Tämä on sitten kisan voittaja – syystäkin. Viaton Otto ja ilmeettömällä naamalla kiroileva kissa Niinku seikkailevat taas yhden sujuvan ja moni-ilmeisen pikkutarinan läpi. Bonuksena on jälleen hauska pläräysanimaatio. Kivaa ja mukavaa.

Matias Teittinen: Kaula poikki!

Kymmenen kuvarullaa tupakka-askissa, hieno! Yhtä lukuunottamatta kaikissa on täsmälleen sama kuva, mutta tekstit ovat ilmeisesti satunnaisesti arvottua nonsenseä – tai sitten näistä voi koota sarjakuvan. Kokeilemisen arvoinen idea.

Annantalon sarjakuvaryhmä: Croquis'n ritarit

Pieni vihko Taru sormusten herrasta -aiheisia piirroksia aihepiireittäin järjesteltynä. Tiedä sitten, paljonko ovat elokuvalla velkaa, kun en ole rainaa nähnyt – yleensäkin vältän tuttujen kirjojen filmatisointeja. Arvelisin, että aika tavalla.

Nene Tsuboi: I like sleeping it's so nice

Pienillä yksityiskohdilla on syntynyt erän tyylikkään esine. Paperi on lämpimämmän valkoista, kulmat on pyöristetty ja sidos on ommeltu punaisella langalla. Mukana on vielä palanen pehmeää

SARJAKUVA-AUTOMAATTI

kangasta. Tässä on positiivisia ajatuksia mukana.

Reetta Kyttä: Kauhajoen kasino -peli

Askista putoaa ensin noppa ja kaksi pelimerkkiä (kruunukorkkeja). Lupavaa! Säännöt ovat todentuntuiset ja pelilauta riemukas sekamelska kasvovalekuvia, piirrosta ja ehdottoman autenttisia puhekuplia. Tämä tuo teinivuosien muistot taatusti takaisin, jos ne edes ovat lukijallaan vielä takana.

Kivi Larmoia